

Begej I. I., Political Science, doctoral student, an assistant professor of social sciences, Lviv Institute of Banking of the University of banking NBU (Ukraine, Lviv), oleg-muravskiy@ukr.net

Ukrainian left parties of Galychina in the conditions of the political system of the Poland: fight for ukrainization of school

Attitude of socialistic and communist forces of Galychina is Analysed toward educational politics of the Poland. On concrete examples she is shown polonization character, provided funds fight of Ukrainian left parties with closing of Ukrainian schools and politics of Warsaw. The separate articles are analysed in the periodic organs of Ukrainian radical party – Ukrainian socialistic–radical party, that touched becoming and development of school on Western–Ukrainian earth it is Marked in the first half of XX of century, that during 1920–1930–th Ukrainians of Galychina tested discrimination in the field of linguallly–cultural, and the basic means of left parties in defending of interests of title population were remained by performances in the periodic press, protest actions, bills in the supreme legislative body of Poland, that, however, does not bring perceptible results.

Keywords: Poland, party, school, bilingualness.

Бегей И. И., кандидат политических наук, докторант, доцент кафедры общественных дисциплин, Львовский институт банковского дела Университета банковского дела НБУ (Украина, Львов), oleg-muravskiy@ukr.net

Украинская левница Галичины в условиях политической системы Польши: борьба за украинизацию школы

Проанализировано отношение социалистических и коммунистических сил Галичины к образовательной политике Польши. На конкретных примерах показана ее антиукраинский характер, выделены средства борьбы украинской левницы с закрытием украинских школ Варшавой. Проанализированы отдельные статьи в периодических органах Украинской радикальной партии – Украинской социалистически–радикальной партии (УРП–УСРП), которые касались становления и развития школы на западноукраинских землях в первой половине XX ст. Отмечено, что на протяжении 1920–1930–х гг. украинцы Галичины испытали дискриминацию в язычно–культурной сфере, а основным средством левницы в отстаивании интересов титульного населения оставались выступления в периодической прессе, протестные акции, законопроекты в высшем законодательном органе Польши, которые, однако, не приносили ощутимых результатов.

Ключевые слова: Польша, партия, школа, двуязычность.

* * *

УДК 329.7

Кавилін О. А.
здобувач кафедри політології, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано–Франківськ), diplometals@gmail.com

ПОЛІТИЧНА УЧАСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ЯК ВАЖЛИВА УМОВА СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН В СУСПІЛЬСТВІ

Досліджуються трансформаційні процеси, які відбулися у соціально–політичній галузі української держави, а також стверджується про вплив цих процесів, що призводить до суттєвих перетворень у політичній структурі суспільства, а саме змінює ідеологічну систему, суспільно–політичні інститути, відносини, принципи політичного життя. Розглядається сутність політичної участі молоді, що належить до актуальних проблем суспільства.

Ключові слова: політична участь, інституціоналізація, соціалізація, політичні цінності, політичний вибір.

Трансформаційні процеси які відбулися у соціально–політичній галузі української держави, закономірно привели до суттєвих перетворень у політичній структурі суспільства, а саме змінилися ідеологічна система, суспільно–політичні інститути, відносини, принципи політичного життя. Змін зазнали й глибинні основи політичної свідомості та поведінки людей. Життєві установки, які виявилися непорушними для людей старшого віку, втратили своє значення, а замість них молодь отримала інші моральні ідеали, які в перші роки незалежності становили світоглядну основу молодого покоління. У цих умовах політична участь молоді, яка є важливою складовою частиною загально цивілізаційного процесу, стала однією з актуальних соціальних проблем. Від правильності й ефективності її

розв'язання залежить не тільки морально–етичний стан суспільства, але і його спокій та політична стабільність. Правильність цього положення вже не раз підтверджувалась на пострадянському просторі, де політичні протиріччя примножені політичною безграмотністю населення й безсиллям влади, породжували міжнаціональні конфлікти й політичні зіткнення, які ставили країну на межу громадянської війни. Зростання цієї небезпеки відбувається стрімко, відповідно повинні вживатися адекватні заходи, серед яких не останнє місце належить науковим розробкам, що забезпечують позитивну політичну участь молоді.

Дослідження сутності політичної участі молоді належить до актуальних проблем. Адже політична участь єдиний індикатор визначення стану, рівня, розвитку, а головне ефективності функціонування всієї системи суспільно–політичних відносин, влади, дії політичних інститутів, різноманітних норм, законів, функціональної придатності політичної системи, громадянських основ буття.

Проблема політичної участі в сучасній політичній науці України досліджується у низці контекстів залежно від сфери, напряму чи предмета зацікавленості. Загалом ці дослідження можемо класифікувати у такий спосіб, як пошуки оптимальних методологічних основ дослідження проблеми політичної участі. Вивчення теоретичних концепцій політичної участі вітчизняних і зарубіжних авторів. Інституційні й процесійні основи здійснення політичної участі, проблеми загроз нинішнім формам політичної участі пов'язані зі складними глобалізаційними, економічними, ресурсними, етнічними, релігійними та іншими чинниками.

У зв'язку з цим в сучасній українській політичній науці з'явилася низка глибоких та цілком оригінальних досліджень, котрі зосереджуються на аналізі методологічних засад системи знань, що дають можливість звертатися до системного визначення місця та ролі політичної участі молоді в сучасних, складних трансформаціях. Найбільш вагомими серед них є праці В.Андрющенка, В.Бебека, В.Бортніков, В.Горбатенка, С.Василенко, О.Гараня, Є.Головахи, А.Круглашова, Є.Тихомирової, Н.Ротар, в яких увага приділяється аналізу джерел та чинників демократизації українського суспільства, специфіці формування нових інститутів політичної системи, співвідношенні процесів політичної трансформації та становленні інститутів громадянського суспільства.

Мета і завдання дослідження є наукове обґрунтування політичної участі, як базової суспільно–політичної цінності та інституційно–владного механізму її забезпечення в умовах демократії.

Протягом останніх десятиріч істотно посилилася наукова зацікавленість проблемою політичної участі громадян, та функціонування політичної системи, формування політичних інститутів та процесу вироблення політичних рішень. Можна стверджувати, що політична участь стала об'єктом досліджень міждисциплінарного характеру й перебуває на стику політології, соціології, й психології, внаслідок чого наука отримала велику кількість варіантів її постановки й розв'язання. Предметом зацікавлення нашого дослідження будуть механізми, етапи, політичні

орієнтації, й зразки політичної поведінки соціуму, а особливо такої цільової групи як молодь.

Становлення концепції політичної участі відбувається під впливом величезної кількості чинників об'єктивного й суб'єктивного характеру. Якщо перші визначаються специфікою політичних процесів у тій або іншій країні, то останні прямо залежать від наукових шкіл і напрямків, які вивчають ці проблеми.

В сучасній політичній науці політична участь є однією з центральних категорій і розуміється як вплив громадян на функціонування політичної системи, формування політичних інститутів та процес вироблення політичних рішень. Відтак вона, згідно із визначенням української вченої Н. Ротар, передбачає дії громадян до делегуванню повноважень; діяльність, спрямовану на підтримку кандидатів і партій у виборчому процесі; участь у діяльності партій і груп інтересів; політичну суб'єктність громадян у міжвиборчому політичному дискурсі [1, с. 19].

Як зауважує Б. Барбер, "... ідея участі в політичному житті має, по суті, нормативний вимір, – вимір, визначений громадянством. Маси голосують, громадяни міркують; маси поводяться, громадяни діють; маси стикаються й перетинаються, громадяни беруться до чогось, об'єднують зусилля і сприяють. Тієї миті, коли "маси" починають міркувати, діяти, об'єднувати зусилля і сприяти, вони перестають бути масами і стають громадянами. Тільки тоді вони "беруть участь у політичному житті" [2, с. 261].

Окрім реалізації ролі механізму соціальної взаємодії громадян, політична участь є безперечним інтеграційним інструментом, спрямованим на соціально-політичну консолідацію суспільства або його окремих сегментів. У найзагальнішому вигляді до функцій політичної участі в рамках демократичної системи відноситься артикуляція, агрегація та представництво різноманітних інтересів громадян, легітимація політичної системи, а також соціальна інтеграція та політична соціалізація населення [3, с. 527]. Основними ж факторами, від яких залежить практика політичної участі, є особливості самого суб'єкта політичної участі, умов, в яких вона відбувається, та загальних параметрів політичної системи [4, с. 350].

Розуміння політичної участі як процесу залучення до сфери політичних відносин отримало свій розвиток у вітчизняній політичній науці. А що проблема політичної участі громадян у політичних процесах потребувала теоретичного переосмислення вже з початком посткомуністичних перетворень, то в українській політології зустрічаємо різні за суттю визначення цієї категорії.

Так, приміром, в одному з перших видань "Політологічного енциклопедичного словника" політична участь визначалася як "залучення членів певної соціально-політичної спільноти до процесу політико-владних відносин; вплив громадськості на перебіг існуючих соціально-політичних процесів у суспільстві та на формування владних політичних структур" [5, с. 513]. Значно конкретнішим змістом наповнене визначення, запропоноване авторами підручника "Основи демократії": "Політична участь – причетність людей до подій та заходів, що складають

конкуренцію груп інтересів між собою, політичну боротьбу, змагання за домінування, владарювання. За умов політичної участі вектор зусиль її суб'єктів (груп інтересів, їх лідерів) спрямований на суперників, а влада тут використовується як знаряддя їх подолання". Натомість за умов громадянської участі "влада сама постає об'єктом впливу людей, спрямованого на подолання проблем життя громад" [6, с. 779].

Політична участь, за визначенням Н. Ротар, це "дії людей або груп, що здійснюються з метою вираження власних інтересів і, відповідно, як вплив на зміст політичних рішень, які ухвалюються на різних рівнях реалізації державної влади" [1, с. 34]. Основними факторами, від яких залежить практика політичної участі, є особливості самого суб'єкта політичної участі, в яких вона відбувається, та загальних параметрів політичної системи. Відтак незаперечним є зв'язок між інституційним дизайном політичної системи та формами політичної участі громадян у політичних процесах.

Виходячи з такого розуміння інституційних аспектів політичної участі, вчена підтримує її динамічне розуміння, яке базується на визначенні того, якою мірою інституційні зміни, викликані трансформацією політичної, економічної та соціальної систем, змінили способи, форми та характер участі громадян у політиці. А конкретні форми політичної участі, інтенсивність їх використання та наслідки, висновує дослідниця, підкреслюють і водночас визначають процесуально-функціональні характеристики політичної системи, специфіку політичного режиму, особливості політичної культури [1, с. 33, 34]. Так у випадку опису останньої, для визначення її типу та для порівняння різних політичних культур необхідно, згідно із висновками В. Бурдяк, з'ясувати зокрема ставлення громадян до політики в цілому, наявність інтересу до неї або відсутність такого, рівень поінформованості та компетентності у питаннях політики, приналежність до політичних партій та ставлення до них; ступінь задоволення політичною системою, очікування громадян стосовно власної політичної системи та рівень їх реалізації; рівень ідентифікації з цією політичною системою та із співгромадянами, яка відображає ступінь ототожнення і разом з тим прийняття/неприйняття, довіри/недовіри іншим політичним інститутам, організаціям, елітам, особам, яким делегується влада; спосіб розв'язання політичних протиріч та політичних конфліктів, які характеризують поведінку політичних суб'єктів; характеристику процесу та технологію ухвалення політичного рішення, які дозволяють визначити суб'єкт прийняття рішень, роль окремого громадянина у цьому процесі, характер цієї участі [7, с. 36].

Оригінальне розуміння поняття "політична участь" містять праці В. Бортнікова, який пропонує поглянути на її природу крізь низку філософських та політологічних категорій і понять [8, с. 49–50]. Вчений з'ясував, що професійна політична діяльність відповідає критерію свідомості й вимірюється у якісних характеристиках, політична ж участь може мати стихійні прояви та частіше за все визначається кількісно. Окрім того, якщо професійна політична діяльність індивідуалізована, то політична участь, – це,

як правило, колективна діяльність, яка здійснюється як співучасть [9, с. 59–60].

Як висновує В. Бортніков, аналіз сутнісних характеристик політичної участі як різновиду соціальної дії показує, що критерію саме політичної, участь громадян може відповідати лише тоді, коли вона соціально детермінована. А використовуючи методологію М. Вебера, вчений стверджує, що найповніше критерію політичної участі відповідають цілераціональні та цінніснаціональні дії, меншою мірою – дії традиційні [9, с. 72–73]. Водночас, зауважує учений, розглядати політичну участь лише як раціонально-інструментальні дії не має підстав, оскільки людині притаманні певні почуття, звички, симпатії та антипатії, що безпосередньо відбивається на характері участі [9, с. 52].

На якість політичної участі має вплив існуюча в суспільстві система цінностей, рівень політичної культури і демократизму політичної системи. Пізнання природи участі, внутрішніх спонук та раціональних форм здійснення можливе, на думку В. Бортнікова, за наявності ґрунтовних знань не лише про суспільство в цілому, а й про окремі суб'єкти соціально-політичних відносин [9, с. 132].

Динаміка політичних процесів у сучасній Україні демонструє нам необхідність розуміння і важливості залучення молоді до суспільно-політичного життя. Останні події в Україні, Революція Гідності, та попередні події за активної участі молоді, Революція на Граніті, Помаранчева Революція вкотре продемонстрували суспільству про необхідність інституалізації політичної участі молоді, як через самоорганізацію молоді, так і активної державної політики, щодо підтримки соціально-активної молоді.

По-перше зміни на початку 90 рр. ХХ ст. парадигми політичного, соціального та економічного розвитку українського суспільства відкрила перед громадянами України, а особливо молоддю, можливість вільної, автономної участі у процесах політичного управління, які згідно з логікою демократичного правління, набули циклічного характеру.

По-друге, основні параметри електоральної участі громадян України, особливо в частині використання пасивних та активних форм електорального протесту, потребують систематизації та узагальнення.

Однією з причин, що гальмує демократичне оновлення електоральної моделі політичної участі є еkleктичне поєднання в свідомості громадян різних цінностей, та орієнтирів, що утвердилися на ґрунті часткового розмивання старих та виникнення нових стереотипів і норм.

По-третє, актуальність проблеми політичної участі молоді України в системних трансформаціях окреслюється можливістю перевірки гіпотез, підтверджених в умовах стабільних політичних систем і демократичних режимів та необхідністю визначення співвідношення основних факторів, окреслених в межах класичних теорій участі, що впливають на її характер.

По-четверте, специфіка сучасного політичного процесу в Україні одним з проявів якої є характер взаємодії між владою та громадянами, актуалізує проблему політико – правового й інституційного забезпечення політичної участі громадян у між

виборчий період. Також, принципового значення для подальшої демократизації участі громадян України, а особливо молоді у політичних трансформаціях набуває окреслення шляхів розв'язання проблеми наступності, принципів реалізації основних моделей політичної участі [1].

Вирішення молодіжних проблем не можна перекладати на молодь, адже молодіжна політика – це політика пріоритетів, це справа не окремого комітету, в системі державних органів, а справа всієї держави та суспільства [10]. Важливим чинником в еволюції державної молодіжної політики України має стати і наближення до стандартів та принципів молодіжної політики більшості розвинених країн світу. У цей особливий період для України виникає необхідність до багатогранного підходу пріоритетності державної підтримки організованого молодіжного руху. Виникла потреба чіткої взаємодії між органами державної влади і молодіжними громадськими організаціями, які стали надзвичайно дієвими та активними у своїх формах діяльності.

Список використаних джерел

1. Ротар Н. Ю. Політична участь громадян України у системних трансформаціях перехідного періоду: Монографія / Н. Ю. Ротар. – Чернівці: Рута, 2007. – 472 с.
2. Барбер Б. Сильна демократія: політика учасницького типу / Бенджамін Барбер // Демократія: Антологія / Упор. О. Проценко. – К.: Смолоскип, 2005. – С. 254–262.
3. Іовчу Г.М. Політична участь громадян: механізм прояву соціального конфлікту чи інструмент інтеграції суспільства? / Г.М. Іовчу // Вісник Одеського національного університету. – 2009. – Т.14. – Вип. 13: Соціологія і політичні науки. – С. 526–532.
4. Ротар Н. Етнонаціональні чинники політичної участі громадян України / Н. Ротар // Наукові записки / Курасівські читання – 2005. – К.: Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України, 2006. – Вип. 30. – Кн.1. – С. 350–359.
5. Політологічний енциклопедичний словник / Упор. В.П. Горбатенко; За ред. Ю.С. Шемчушенка, В.Д. Бабкіна, В.П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. і перероб. – К.: Генеза, 2004. – 736 с.
6. Основи демократії: Підручник для студентів вищих навчальних закладів / За заг. ред. А.Ф. Колодій. Третє видання, оновлене і доповнене. – Львів: Астролябія, 2009. – 832 с.
7. Бурдяк В.І., Ротар Н.Ю. Політична культура країн Європи в контексті інтеграційних процесів. Монографія / В.І. Бурдяк, Н. Ю. Ротар. – Чернівці: Рута, 2004. – 328 с.
8. Бортніков В. Політична участь, політична активність, політична діяльність, політична поведінка: спільне та особливе / В. Бортніков // Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. – Львів, 2007. – №19. – С. 49–56.
9. Бортніков В.І. Політична участь і демократія: українські реалії. Монографія / В. І. Бортніков. – Луцьк: РВВ “Вежа” Волинського державного університету імені Лесі Українки, 2007. – 524 с.
10. Наумкіна С.М. Ефективна молодіжна політика як важлива умова соціальних змін та інноваційних перетворень в суспільстві: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції “Молодь в євроінтеграційних прагненнях України”. – Івано-Франківськ, 2014. – С. 95–98.

References

1. Rotar N. Yu. Politychna uchast' hromadyan Ukrayiny u systemnykh transformatsiyakh perekhidnoho periodu: Monohrafiya / N. Yu. Rotar. – Chernivtsi: Ruta, 2007. – 472 s.
2. Barber B. Syl'na demokratiya : polityka uchasnits'koho typu / Bendzhamin Barber // Demokratiya: Antolohiya / Upor. O. Protsenko. – K.: Smoloskyp, 2005. – S. 254–262.
3. Iovchu H.M. Politychna uchast' hromadyan: mekhanizm proyavu sotsial'noho konfliktu chy instrument intehratsiyi suspil'stva? / H.M. Iovchu // Visnyk Odes'koho natsional'noho universytetu. – 2009. – T. 14. – Vyp.13: Sotsiolohiya i politychni nauky. – S. 526–532.
4. Rotar N. Etonatsional'ni chynnyky politychnoyi uchasti

hromadyan Ukrainy / N. Rotar // Naukovi zapysky / Kurasyv's'ki chytannya – 2005. – K. : Instytut politychnykh i etnonatsional'nykh doslidzhen' im. I.F. Kurasa NAN Ukrainy, 2006. – Vyp.30. – Kn.1. – S. 350–359.

5. Politolohichnyy entsyklopedychnyy slovnyk / Upor. V.P. Horbatenko; Za red. Yu.S. Shemchushenka, V.D. Babkina, V.P. Horbatenka. – 2-e vyd., dop. i pererob. – K. : Heneza, 2004. – 736 s.

6. Osnovy demokratiyi: Pidruchnyk dlya studentiv vyshchyykh navchal'nykh zakladiv / Za zah. red. A.F. Kolodiy. Tretye vydannya, onovlene i dopovnene. – L'viv: Astrolyabiya, 2009. – 832 s.

7. Burdyak V.I., Rotar N.Yu. Politychna kul'tura krainy Yevropy v konteksti intehratsiynykh protsesiv. Monohrafiya / V.I. Burdyak, N.Yu. Rotar. – Chernivtsi: Ruta, 2004. – 328 s.

8. Bortnikov V. Politychna uchast', politychna aktyvnist', politychna diyal'nist', politychna povedinka: spil'ne ta osoblyve / V. Bortnikov // Ukrainy's'ka natsional'na ideya: realiyi ta perspektyvy rozvytku. – L'viv, 2007. – №19. – S. 49–56.

9. Bortnikov V.I. Politychna uchast' i demokratiya : ukraiyin's'ki realiyi. Monohrafiya / V.I. Bortnikov. – Luts'k: RVV "Vezha" Volyns'koho derzhavnogo universytetu imeni Lesi Ukrainky, 2007. – 524 s.

10. Naumkina S.M. Efektyvna molodizhna polityka yak vazhlyva umova sotsial'nykh zmin ta innovatsiynykh peretvoren' v suspil'stvi: Materialy Vseukraiyin's'koyi naukovy–praktychnoyi konferentsiyi "Molod' v yevrointehratsiynykh prahnennyakh Ukrainy". – Ivano–Frankivs'k, 2014. – S. 95–98.

Kavilin A. A., post-graduate, student of the Department of Political Science, National University of Carpathian Stefanik (Ukraine, Ivano–Frankivsk), diplomets@gmail.com

Political participation of Ukrainian young people as an important condition for social changes in the society

The article deals with the study of transformation processes that occurred in the social and political sphere of Ukrainian state and statement of these processes influence that lead to significant changes in the society political structure, i. e. they change the ideological system, social and political institutions, relationships, and principles of political life. The essence of the young people's political participation that belongs to the pressing social problems is considered.

Keywords: political participation, institutionalization, socialization, political values, political choice.

Кавилин А. А., соискатель кафедры политологии, Прикарпатский национальный университет им. Василия Стефаника (Украина, Ивано–Франковск), diplomets@gmail.com

Политическое участие украинской молодежи, как важное условие социальных изменений в обществе

Исследуются трансформационные процессы, которые произошли в социально–политической сфере украинского государства, а также утверждается о влиянии этих процессов, что приводит к существенным преобразованиям в политической структуре общества, а именно меняет идеологическую систему, общественно–политические институты, отношения, принципы политической жизни. Рассматривается сущность политического участия молодежи, принадлежащей к актуальным проблемам общества.

Ключевые слова: политическое участие, институционализация, социализация, политические ценности, политический выбор.

* * *

УДК 342.553:070.449.7

Шотурма Н. В.

аспірантка кафедри політології, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано–Франківськ), shoturma@bigmir.net, media@pu.if.ua

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В МІСЦЕВИХ ОРГАНАХ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Розглянуто діяльність місцевих органів виконавчої влади у забезпеченні доступу до публічної інформації в реалізації державної інформаційної політики. Здійснено вивчення практики діяльності місцевих органів виконавчої влади з виконання Закону України "Про доступ до публічної інформації" та висвітлення проблемних питань, які виникли у процесі імплементації.

Ключові слова: публічна інформація, доступ громадян до публічної інформації, місцеві органи виконавчої влади, державна інформаційна політика.

У демократичному суспільстві, де панує принцип відкритості та прозорості функціонування органів державної влади, забезпечується реалізація прав громадянина на інформацію, повинні існувати інститути громадського контролю за їхньою діяльністю, що значно зменшує можливість зловживань та порушень. Основою нового зразка управління в Україні повинна стати орієнтація на співпрацю з громадянами та їх активна участь в управлінських процесах. Це можна виконати при умові достатньої поінформованості про роботу органів державної влади та фактичний вплив на прийняття їх рішень. Слід звернути увагу на думку В. М. Сердюка [10, с. 21–27], який наголошує, що на даний час публічна інформація набуває ознак стратегічного ресурсу розвитку держави та суспільства, а також технологічного, соціально–економічного та культурного розвитку. Забезпечення права громадян на доступ до публічної інформації про діяльність місцевих органів влади є надзвичайно важливою складовою усієї системи державного управління. Саме прийняття Закону "Про доступ до публічної інформації" (Закон України) [3] у 2011 році, який визнаний експертами одним із кращих у світі, по суті стало зразу значним демократичним досягненням. Однак за час, що минув після набуття чинності Закону, достатньо малий відсоток громадян України скористалися своїм правом надіслати запит на інформацію до влади. Незважаючи на те, частина органів виконавчої влади вже зуміли в деякій мірі порушити ухвалений Закон. Тому бачимо, що від ефективної та професійної організації доступу до публічної інформації залежить довіра громадян до влади, і саме необхідно наблизити до потреб громадян діяльність органів влади.

До проблеми забезпечення доступу до публічної інформації зверталось чимало українських вчених. Серед яких можна виділити таких як І. Арістова, В. Андрусів, О. Вашук, О. Винников, В. Гарбар, Р. Головенко, О. Демкова, Р. Денісова, Н. Зубар, Г. Красноступ, О. Кормілецький, М. Лациба, О. Нестеренко, І. Розкладай, В. Сердюк, О. Северин, О. Солонгай, О. Твердохліб, В. Таран, О. Хмара та ін.

Проте дослідження науковців торкалися здебільшого роз'яснень норм Закону і не відображають практики діяльності місцевих органів виконавчої влади України щодо належного та беззаперечного виконання.

Метою статті є вивчення практики діяльності місцевих органів виконавчої влади з виконання Закону України "Про доступ до публічної інформації" та висвітлення їх проблемних питань.

13 січня 2011 року Верховною Радою України був прийнятий Закон "Про доступ до публічної інформації", де вперше було подано визначення "публічна інформація", гарантії, принципи її забезпечення одночасно з прийняттям нової редакції Закону "Про інформацію" [2]. Питання забезпечення доступу до публічної інформації, як на державному, так і на міжнародному рівні виникли в країнах стійкої демократії тільки наприкінці ХХ століття. Саме тоді концепція (наголос) змістилася зі "свободи інформації" в напрямку вимоги зобов'язання держави забезпечувати доступ до інформації, розпорядником якої вона є.

Основа права на доступ до інформації закріплена в ст.34 Конституції України [1], де кожен має право